

na chodníku... a právě v tu chvíli se přiřítili bolivijsí re-
prezentanti a vzali ten kufřík, a když potěžkali, oddychli
sí, otevřeli a viděli, že to je to Jezulátko právě... a honem
s ním letěli do letadla, aby odletěli do Paříže a pak dál
do své vlasti s Bambinem di Praga, které chodilo podle
indiánské legendy v Praze do školy a Praha je podle té
legendy nejstarší město na světě... Stačí vám to? Tím
dneska končím.

OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE

Dávejte dobrej pozor, co vám teďka řeknu.

Moje štěstí bylo vždycky v tom, že mne potkalo ně-
jaké neštěstí. A tak jsem opustil hotel Tichota s pláčem,
protože šéf si myslel, že jsem to byl já, který schválně
popletl Bambino di Praga s falešným Pražským Jezu-
látkem, že jsem to narafičil já, abych ukořistil ty čtyři
kila zlata, ač to jsem já nebyl, a tak přijel s tím samým
kufrem zase nějaký jiný číšník, a já jsem se vydal do
Prahy a tam jsem měl hned na nádraží to štěstí, že mne
potkal pan Walden. Právě jel na rajón a zase s ním byl
ten jeho trégr, ten smutný muž, který na zádech měl
v loktuši ty dva stroje, ty váhy a stoleček na řezání salá-
mu... a ten mi napsal psaní do hotelu Paříž, a já jsem
se s ním zase rozloučil, a tak nějak jsem mu byl milý,
hladil mne, a pořád mi říkal, chudato, drž se, jseš malej,
z malýho ať to někam, chudato, dotáhneš, já za tebou
přijdu! Volal a já jsem stál a dlouho jsem za ním mával,
vlak už byl dávno pryč, a já jsem zase stanul před ně-
jakým dobrodružstvím. Ostatně, já jsem se už v hotelu